

Η είσοδός μας στο νέο ημερολογιακό έτος συνοδεύεται με την πικρή αίσθηση της απογοήτευσης και της απαισιοδοξίας...

Τα πολλαπλά αδιέξοδα, που κληρονόμησε το 2015, η εντύπωση ότι τίποτα καλό δεν μας επιφυλάσσει το μέλλον, μας στέρησε το μοναδικό όπλο αντιμετώπισης των προβλημάτων και το απαραίτητο προαπαιτούμενο επιβίωσης, την ελπίδα!

Η ελπίδα, μια πανανθρώπινη και θεμελιώδης κατηγορία ύπαρξης, προσωπικής και κοινωνικής υφής, ανήκει στις πρωτογενείς δυνάμεις του ανθρώπου, που διαπερνά την εσωτερική και πρακτική καθημερινότητά του, λειτουργώντας ως κίνητρο ζωής, αφού χωρίς αυτήν θα έσβηνε η ίδια η ζωή...

Γιατί ζωή σημαίνει δράση, υπέρβαση εμποδίων, υπερκερασμό δυσκολιών και επίλυση προβλημάτων καθημερινών.

Καθώς, «στη ζωή δεν είναι σα να διαβαίνεις κάμπο», αλλά ανηφορική ατραπό, με αγκάθια, παγίδες και αποτυχίες, όπου το παρόν, συχνά, φαίνεται ανυπόφορο και το μέλλον φαντάζει απειλητικό, εκείνο που θα δώσει τη δύναμη στον άνθρωπο να προσπαθήσει και να αγωνιστεί, είναι η ελπίδα.

Τα λεξικά γράφουν ότι η λέξη προέρχεται από το ρήμα «έλπομαι», που σημαίνει «αναμένω», προερχόμενο από Ινδοευρωπαϊκή ρίζα, από την οποία στις ευρωπαϊκές γλώσσες παράγονται ρήματα, που σημαίνουν «θέλω».

Με την ελπίδα, λοιπόν, «θέλουμε να περιμένουμε κάτι καλό». Και αλλοίμονο αν δεν υπήρχε η ελπίδα... Τότε όλοι οι κόποι, όλες οι προσπάθειες, όλες οι θυσίες μας θα κουβαλούσαν τη σφραγίδα της αποτυχίας, ή μάλλον της ουτοπίας... Ποιος ο λόγος να κουράζεται, να προσπαθεί, να αγωνίζεται και να θυσιάζεται κανείς, αν δεν έλπιζε ότι όλα αυτά θα έχουν καλό και αίσιο αποτέλεσμα;

Ένας σύγχρονος συγγραφέας εξέδωσε προ ετών μια πολυδιαβασμένη συλλογή διηγημάτων, με τον σπαρακτικό τίτλο «ζητείται ελπίς»...Και είναι σπαρακτικός ο τίτλος, διότι αποτυπώνει, προφητικά ίσως, μια πραγματικότητα, που όλοι σήμερα βιώνουμε..

Έχουμε χάσει την ελπίδα μας... Γι' αυτό και δεν ενεργοποιούμαστε, δεν προσπαθούμε, δεν αγωνιζόμαστε... Το αίσθημα της απελπισίας ότι δεν έχουμε τίποτα καλό και από κανένα να περιμένουμε και ο φόβος για τα χειρότερα μας καταπιέζει και μας αφυδατώνει από κάθε δημιουργική πνοή και δραστηριότητα.

Είναι, ίσως, γιατί έχουμε ήδη χάσει την πίστη και την αγάπη μας, γιατί αποξενωθήκαμε από τον χριστιανικό τρόπο ύπαρξης και ζωής.

Ο αληθινός Χριστιανός ελπίζει και ταυτόχρονα αγωνίζεται... Η ελπίδα του έχει στόχο! Είναι ο διαρκώς Ερχόμενος... Ο αγώνας του έχει περιεχόμενο! Είναι η σταθερή αντίδραση προς ό, τι αντιανθρώπινο και απάνθρωπο εμποδίζει την κίνησή μας προς Αυτόν....

Όπως σωστά ειπώθηκε «χωρίς την ελπίδα η πίστη είναι κοντόφθαλμη και η αγάπη χωλή»!

Η χριστιανική ελπίδα ελπίζει για όλους και για όλα... Είναι μια έμπρακτη ελπίδα, ένα καθημερινό αγώνισμα, που ελπίζει και επιδιώκει την «καινή κτίση», όχι όταν πέσει η αυλαία της ζωής, αλλά την πραγματώνει σε κάθε βήμα, που κατευθύνεται και συντονίζεται προς ό, τι προάγει την ηθική ποιότητα της επίγειας ζωής...

Όποιος ελπίζει, ζει έντονα το παρόν, γνωρίζει συνεχώς και νέες πτυχές της ζωής, απελευθερώνεται και συνάμα απελευθερώνει, γίνεται δημιουργός του μέλλοντός του, καθώς βλέπει τη ζωή, όχι όπως είναι, αλλά όπως μπορεί να γίνει, και μετατρέπει, όχι σπάνια, τη δυνατότητα αυτή σε πραγματικότητα απτή!

Ως χριστιανοί, λοιπόν, ακόμα και μέσα στη σημερινή ζοφερή πραγματικότητα, μέσα στο «τούνελ» της πολλαπλής κρίσης, που ταλανίζει τη χώρα μας και σκοτίζει τα όνειρά μας, όταν παλιοί και νέοι φόβοι σφίγγουν την καρδιά μας, πρέπει και να θέλουμε και να τολμούμε να ελπίζουμε.

Εμείς οι χριστιανοί τολμούμε να ελπίζουμε. Η ελπίδα μας αυτή δεν στηρίζεται σε κάποια αόριστη αισιοδοξία, αλλά σε ένα Πρόσωπο ζωντανό, τον όντως Όντα, στην εμπιστοσύνη και την προσωπική, σχέση μαζί Του. Έχουμε κληθεί “εν μια ελπίδι” εν Χριστώ .

Είναι μια ελπίδα πνευματικής υφής, που, όμως, έχει διαχυθεί και δρα στην παγκόσμια ιστορία. Διότι ο Χριστός είναι πλέον “υπεράνω πάσης αρχής και εξουσίας και δυνάμεως και κυριότητος ... ου μόνον εν τω νυν αιώνι αλλά και εν τω μέλλοντι” .

Στηριγμένος ακράδαντα σ’ αυτή την αλήθεια βρίσκεται ο πυρήνας της ελπίδας μας. Η χριστιανική ελπίδα αποκαλύπτει συνεχώς δυνατότητες, απρόσιτες στην απλή λογική και εμπειρία.

Μέσα στα αδιέξοδα, τις δοκιμασίες και τις θλίψεις, οι πιστοί όχι μόνο τολμούμε να ελπίζουμε αλλά “και καυχώμεθα επ’ ελπίδι της δόξης του Θεού. Ου μόνον δε, αλλά και καυχώμεθα εν ταις θλίψεσιν, ειδότες ότι η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει”. Η εν Χριστώ ελπίδα συνυφάνεται με ειρηνική χαρά· “τη ελπίδι χαίροντες”, προτρέπει ο Απόστολος Παύλος.

Και ο Μέγας Βασίλειος βεβαιώνει: “Ελπίς ουν εστιν η την χαράν σύνοικον τη ψυχή του σπουδαίου παρασκευάζουσα”. Χωρίς να αγνοεί τη σκληρή πραγματικότητα, η ελπίδα μας έχει τη δύναμη να μεταπλάθει σε χαρά και με και τις πιο τραγικές συνθήκες. “Η γαρ εις Θεόν ελπίς πάντα μεταρρυθμίζει”, βεβαιώνει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος.

Μέσα στις θύελλες και τις τρικυμίες, που μας περιβάλλουν και απειλούν να καταποντίσουν το πλοίο της ζωής μας, η εν Χριστώ ελπίδα μας ας παραμείνει

ζωντανή, ως άγκυρα «ασφαλής τε και βεβαία” της ψυχής και της ζωής μας.

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, ΣΑΒΒΑΤΟ, 10 ΙΑΝ 2014)